

Başkasının Ölümü

— sürgünadam · 01 Şubat 2025

Başkasının Ölümü

Her gün ölüyoruz aslında...

Sabah doğuyoruz, öğlen orta yaştayız, ikindi zirveden aşağı inişimiz başlıyor, akşam son günlerimiz ve yatsı kabre girişimizdir. Uyku; anlayan için ölümün bir provasıdır.

Sabahları işe gidenlerimiz hep telaşlıdır. İşyerine zamanında varılacak, saatinde işe başlanacak, kuralına uygun çalışılacak, ay sonunda maaş alınacak, tasarruf edilecek, evlenilecek, çoluk çocuk sahibi olunacak, araba alınacak, çocuklar okutulacak, evlendirilecek, emekli olunacak, ev alınacak, Allah izin verirse içinde, 15 -20 yıl yaşanacak ve bir gün hiç hesapta yokken ölünecek.

İşte, bütün ömrümüz, üç aşağı, beş yukarı bu dört buçuk satır, yani kırk dokuz kelime ile özetlenebilecek kadar kısa ki, yukarıda yazdığım işleri, 60-70 yıl arasında yapanların sayısı, yapamayanların sayısından en az üç kat fazladır.

Peki, bu kadar kısa bir ömür için; hiç ölmeyecekmiş gibi davranarak, ebedî hayatımızı mahvetmeye, kavgaya, üzmeğe, üzülmeye, bu dünyaya bağlanmaya değer mi?

Muhtemelen, yaşarken çoğumuz bu durumu düşünmüyor, ya da düşünmek istemiyoruz. Ne zaman elden ayaktan düşüp, bakıma muhtaç hâle gelirsek, belki o zaman, bu çabanın çok da anlamlı olmadığını, dünyanın ve dünyalıkların gözümüzü perdelediğini idrak etmeye başlıyoruz.

Ölümün son olmadığını, ebedî hayata doğuş, çok sevdiğimizi söylediğimiz Allah'a, peygamber efendimize ve âhiret yurduna hicret eden anne- baba ve diğer eş dost ile akrabalarımıza kavuşmak için geçmek zorunda olduğumuz bir kapı olduğunu bildiğimiz ve inandığımız hâlde, neden ölmekten korkuyoruz? Gençler, belki yukarıda 49 kelimedeki yazdıklarımı gerçekleştirmek ve sevdikleriyle biraz daha zaman geçirmek için ölümden korkuyor, istemiyor olabilir, bunu anlayışla karşılayabiliriz de, bu işleri bitirmiş, yaşlı eşiyile evde iki başlarına kalmış, hattâ bakıma muhtaç durumdaki insanlar da ölümden korkuyor, ölümü istemiyorlar. Oysa sevdiklerinin, dostlarının büyük çoğunluğu da bu dünyayı bırakıp gitmiş olmalarına rağmen, kimse ölüm denen, yeniden doğuşu, tekrar kavuşmayı, öyle hasretle beklemiyor ve hattâ herkes birbirine sağlıklı, hayırlı, uzun ömürler vermesi için duâ ediyor Allah'a. Yoksa yolculuğa hazır olmadığımız için mi, ölüm, bize değil, hep başkasına yakışıyor.

Neden yaşamayı kendimize, ölümü başkasına yakıştırırız? Oysa dünyaya gelen her canlı gibi, insan da ölecek yaştadır.

Doludizgin giden bu hayat, bir gün duracak ve durulacak. Başla emrini veren Allah, dur emrini de verecek elbette. O zaman bakacağız, bu ömürden geriye, elde ne kalmış diye! Demek ki, her gidişin bir varış ve bitiş noktası var. Her yolculuk kendine uygun hazırlık istediğine göre, bizim yanımızda götüreceğimiz ne? Dünyada ardımızdan bırakacağımız eser ne?

Bir eser ki, çizgisi bir başka dünyanın başladığı yere geçemiyorsa, elbette bir kıymet ifade etmeyecek ve üzerinde durulmaya değmeyecektir. Bize kabirden öteye arkadaşlık edecek ve arkamızdan bize sevap kazandıracak olan eserler, ancak gerçek eserler olabilir. Âhirette bizi kurtaracak bir eserimiz olmadığı

takdirde, fani dünyada bıraktığımız eserlere de kıymet veremeyiz.

Demek ki, her eser veren, unutulmayacak diye bir kural yoktur. Emek ve gayretini fani işlere sarf edenlerin elinde fani sonuçların kalacağı, faydalı ve bâki işlere sarf edenlerin de kazancının ebedî olacağı muhakkaktır. Sanırım ebedî eseler hazırlayamamış, ölümden sonraki hayat için yeterli ve geçerli hazırlığı yapamamış olduğumuzu düşündüğümüz için ölümden korkuyoruz. Ayrıca şu güzel dünyayı bırakıp gitmek, alıştığımız yerden, yataktan, candan, cihandan geçmek, ayrılmak bize zor geldiği için, ölümü hep kendimizden uzak görür, başkasına yakıştırırız.

Aslında ölüme üzülebiliriz, ama insan hayatında korkulacak bir durum değildir. Bakın, merhum üstat Necip Fazıl Kısakürek ne güzel anlatmış, korkulacak bir şey olmadığını.

"Ölüm güzel şey, budur perde ardından haber..

Hiç güzel olmasaydı ölür müydü peygamber?

Öleceğiz müjdeler olsun, müjdeler olsun!

Ölümü de öldüren Rabbe secdeler olsun!"

Korkuyorsak ölümden bu da cehaletimizdendir, diyor ve bir âyetle son veriyoruz.

"Bilselerdi âhireti tercih ederlerdi (Ankebut/64) buyuruyor Rab'bimiz.

aslanyılmaz#sürgünadam#

01.02.2025